

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 599/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/22/2022 z 27. júna 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmietla**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 44, čl. 45 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 37, čl. 41 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Žiada, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodol, že oznámenie o zmene navrhovanej činnosti „*Rekonštrukcia objektu Prior Banská Bystrica*“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EIA“). Zohľadnil stanoviská a doplňujúce informácie, určil podmienky pre povolenie činnosti a zároveň sa vysporiadal s pripomienkami sťažovateľa, ktoré uplatnil pred vydaním rozhodnutia. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté rozhodnutím Okresného úradu Banská Bystrica, odbor

opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“), ktorý namietané rozhodnutie potvrdil (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“).

3. Sťažovateľ proti tomu podal správnu žalobu, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd nevyhovel námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia príslušných ustanovení zákona o EIA a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom od 1. septembra 2018 (ďalej len „Správny poriadok“) tým, že prvostupňový orgán mu neposkytol podklady v elektronickej podobe do jeho elektronickej schránky. K tomu uviedol, že sťažovateľ mal ako účastník konania právo nahliadnúť do administratívneho spisu, čo však nevyužil. Nesprávnym postupom by bol taký postup, pokiaľ by prvostupňový orgán vydal rozhodnutie bez toho, aby informoval účastníka konania o tom, že zaobstaral potrebné podklady pre vydanie rozhodnutia. Vo vzťahu k neuskutočneniu konzultácií v zmysle § 63 zákona o EIA krajský súd uviedol, že sťažovateľ v správnej žalobe nekonkretizoval, v čom spočíva porušenie a ako mal byť týmto ukrátený na svojich právach. Krajský súd nezistil porušenie § 24 ods. 1 písm. i) zákona o EIA s odôvodnením, že informácie relevantné v zisťovacom konaní boli zákonom predpísaným spôsobom zverejňované, pričom sťažovateľ ani neuviedol, ktoré informácie neboli podľa neho verejnosti prístupné a ako sa to prejavilo na ukrátení jeho práv. Obdobne posúdil krajský súd všeobecne formulovanú požiadavku sťažovateľa na dodržiavanie Aarhuského dohovoru, keď zdôraznil, že dôsledkom formalistických a nekonkrétnych námietok bez konkrétneho tvrdenia porušenia právnych predpisov pri postupe a v rozhodnutí žalovaného nemôže prispievať k napĺňaniu cieľov stanovených citovaným dohovorom, ale naopak, vyvoláva predĺženie konania a oddialenie meritórnych rozhodnutí. Krajský súd napokon nezistil ani namietané nesplnenie kvalitatívnych a zákonných náležitostí na formu a obsah výroku a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú. Rovnako zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania na účely podania prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov kasačného konania.

5. K nároku sťažovateľa na predbežné právne posúdenie najvyšší správny súd uviedol, že účelom a cieľom tohto inštitútu je ujasnenie predmetu sporu vrátane možnosti ukončiť spor zmierlivým spôsobom. Nie je uplatniteľný v správnom súdnom konaní, keďže tu nejde o sporové konanie. Námietka, že krajský súd mal predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, nemôže obstať, keďže sťažovateľ v správnej žalobe predmetnú otázku ani návrh neformuloval.

6. Námietky sťažovateľa, že orgány verejnej správy svojvoľne a šikanózne aplikujú právo, keď nenariaďujú ústne konzultácie a nerešpektujú ustanovenia § 29 ods. 13 a § 20a zákona EIA týkajúce sa predpísaných náležitostí rozhodnutia, v dôsledku čoho je rozhodnutie žalovaného nezákonné, najvyšší správny súd odmietol. S poukazom na svoj skorší rozsudok sp. zn. 3Svk/39/2022 z 27. februára 2024 najvyšší správny súd poukázal na to, že slovenský zákon o EIA stanovil, nad rámec požiadaviek vyplývajúcich zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/52/EÚ, ktorou sa mení smernica 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej len „smernica EIA“), povinnosť v každom rozhodnutí zo zisťovacieho konania určovať podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv

stavby na životné prostredie (a to aj v prípade, ak ich navrhovateľ nenavrhol). V tomto ohľade kasačný súd v nadväznosti na záver krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového orgánu v spojení s rozhodnutím žalovaného spĺňa všetky podstatné náležitosti, ktoré sú uvedené v § 29 ods. 3 a § 29 ods. 13 zákona o EIA a je primerane odôvodnené.

7. Nevykonanie konzultácií podľa § 63 zákona o EIA v zisťovacom konaní nebolo najvyšším správnym súdom vyhodnotené ako nezákonné. Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom samotného posudzovania vplyvov na životné prostredie, v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykonali, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup.

8. Neobstála ani námietka sťažovateľa, že mu v rozpore s čl. 4 Aarhuského dohovoru neboli poskytnuté informácie bez potreby preukázania záujmu. Najvyšší správny súd poukázal na to, že tento sa netýka účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch, ale všeobecného prístupu k informáciám o životnom prostredí na žiadosť verejnosti. Zákonom, ktorý upravuje všeobecný prístup verejnosti k informáciám (aj o životnom prostredí), je zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „infozákon“), ktorý sťažovateľ aj využil. Vzťah medzi infozákonom a inými osobitnými úpravami je pritom komplementárny, nie vylučujúci. Sťažovateľ si teda mohol zvoliť, akým spôsobom bude prijímať informácie z administratívneho spisu, a keby podal žiadosť o informácie podľa infozákona, otázka prístupu verejnosti (v širšom slova zmysle) k vyžiadaným informáciám by bola riešená v samostatnom konaní. Keďže ale sťažovateľ neuplatňoval svoje právo ako verejnosť v širšom slova zmysle (cez infozákon), ale uplatňoval svoje práva ako účastník konania podľa Správneho poriadku, jeho žiadosť nespadala pod rozsah čl. 4 Aarhuského dohovoru.

9. Kasačný súd považoval v posudzovanej veci za preukázané, že prvostupňový orgán účastníkom konania oznámil, že majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy a majú právo nahliadať do podkladov po predchádzajúcej dohode. Sťažovateľ nijako nespochybnil, že ako účastník konania mal riadny a neobmedzený prístup do správneho spisu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku, a toto mohol využiť. Konanie prvostupňového orgánu teda nebolo v kontexte § 23 ods. 1 Správneho poriadku zaťažené procesnou vadou. Rovnako v preskúvanom konaní prvostupňový orgán účastníkom konania oznámil v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, že sú zhromaždené podklady pre vydanie rozhodnutia a že môžu do nich nahliadnuť. Tým nepochybne umožnil účastníkom konania uplatňovať svoje práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a tieto práva účastníkov konania v preskúvanom konaní porušené neboli. Keďže sťažovateľ na základe vlastného rozhodnutia a napriek poskytnutej možnosti zo strany správneho orgánu svoje právo nevyužil, jeho práva ako účastníka konania v preskúvanom konaní neboli porušené.

10. Najvyšší správny súd považoval námietku sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu za nedôvodnú. Ten postupoval v intenciách § 139 ods. 2 SSP, pričom rozsudok spĺňa limity zrozumiteľnosti a určitosti. Napriek všeobecnosti žalobnej argumentácie reagoval krajský súd na všetky podstatné argumenty sťažovateľa.

11. Najvyšší správny súd v závere uviedol, že nevidel potrebu predloženia prejudiciálnej otázky. Prvá prejudiciálna otázka navrhnutá zo strany sťažovateľa sa týkala inštitútu zneužitia práva, ktorý ale nebol jedným z dôvodov, na ktorých by bol postavený rozsudok krajského alebo kasačného

súdu, preto polozenie tejto otázky nemohlo ovplyvniť rozhodnutie v prejednávanej veci. Druhá navrhovaná otázka bola nekonkrétne (sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť vyložené v posudzovanej veci). Za týchto okolností najvyšší správny súd dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdny dvorom v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh na prerušenie konania zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popisuje priebeh konaní pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi. Uvádza rozsiahle úvahy na tému významu občianskeho aktivizmu v oblasti životného prostredia a jeho prínosu pre spoločnosť, opisuje diskreditáciu zo strany štátu a vyjadruje presvedčenie, že táto sa premietla aj do arbitrárnych rozhodnutí správnych súdov. Sťažovateľ sa domnieva, že sústavnou činnosťou smerujúcou proti nemu bola sťažená možnosť uplatňovať si svoje základné práva garantované ústavou, chartou a dohovorom uvedené v bode 1.

13. Sťažovateľ najvyššiemu správne súdu vyčíta najmä to, že s ním nekonal ako s reprezentantom zainteresovanej verejnosti a jeho správnu žalobu a kasačnú sťažnosť správne súdy posudzovali ako správnu žalobu právnickej osoby. V uvedenom videl sťažovateľ nesprávne právne posúdenie veci, pretože v konaní uplatňoval ochranu práva na priaznivé životné prostredie, teda subjektívne právo verejnej povahy. Keďže ani správny súd, ani kasačný súd neuplatňovali § 42 SSP, došlo k diskriminácii sťažovateľa a k odmietnutiu spravodlivosti tým, že všeobecné súdy neprihliadli práve na osobitné právne postavenie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti. Zároveň uvedené nesprávne posúdenie podľa tvrdenia sťažovateľa viedlo k tomu, že správne súdy sa nezaoberali otázkami nastolenými správnu žalobou a vymedzenými sťažovateľom, ale zmenili predmet sporu na prieskum činnosti sťažovateľa namiesto prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

14. Správne súdy podľa názoru sťažovateľa neskúmali, či bol zákonný postup žalovaného, ktorý nezisťoval možnosť negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti. Namiesto toho označili žalobné a kasačné body za všeobecné a nekonkrétne. Tu sťažovateľ poukázal na vnútorný rozpor napadnutého rozsudku, ktorý videl v tom, že nebol uznesením vyzvaný na odstránenie väd svojej žaloby alebo kasačnej sťažnosti, ak ich správne súdy považovali za nezrozumiteľné, ale zároveň o nich meritórne rozhodli, čo v prípade nedostatku náležitostí nie je možné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so zamietnutím jeho kasačnej sťažnosti. Z rozsiahlej sťažnostnej argumentácie možno za relevantnú vyvodit' námietku spočívajúcu v nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho nezrozumiteľnosti a námietku nesprávneho právneho posúdenia žaloby podanej zainteresovanou verejnosťou, ako aj diskriminačné odmietnutie spravodlivosti. Tieto pochybenia majú mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

16. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery,

ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012). Rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

18. Námietka sťažovateľa týkajúca sa jeho diskriminácie z dôvodu, že všeobecné súdy s ním nekonali ako s reprezentantom zainteresovanej verejnosti v zmysle § 42 SSP, ale jeho správnu žalobu posúdili ako žalobu právnickej osoby podľa § 178 ods. 1 SSP, v dôsledku čoho nesprávne preskúmali porušenie jeho subjektívnych práv namiesto práv zainteresovanej verejnosti, nemôže obstať. Sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti síce okrajovo zamýšľal nad postavením ekologických spolkov a občianskych združení ako zainteresovanej verejnosti s cieľom zabezpečiť ochranu verejných záujmov v oblasti životného prostredia v zmysle § 178 ods. 3 SSP, ale z týchto úvah nemožno zistiť, aké konkrétne právne posúdenie vo vzťahu k uvedenej námietke vznesenej v ústavnej sťažnosti považuje za nesprávne. Absentuje teda jasné vymedzenie relevantnej právnej otázky, ktorá bola podľa sťažovateľa krajským súdom nesprávne vyriešená a v čom konkrétne mala nesprávnosť riešenia spočívať.

19. V tejto súvislosti sa nedá nesúhlasiť s najvyšším správnym súdom, že námietky obsiahnuté v kasačnej sťažnosti boli do značnej miery neurčité a s prejednávanou vecou nesúvisiace. Za takú bolo možné považovať aj v ústavnej sťažnosti vznesenú námietku posúdenia aktívnej žalobnej legitímácie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti podľa § 178 ods. 3 SSP, v dôsledku čoho sa ňou najvyšší správny súd nemohol zaoberať. V bodoch 19 a 20 napadnutého rozsudku najvyšší správny súd zdôraznil, že v kasačnej sťažnosti chýba vymedzenie uplatneného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP spôsobom, ako to vyžaduje § 440 ods. 2 SSP. Kasačná sťažnosť sťažovateľa je do podstatnej miery formulovaná vo všeobecnej rovine a jej značná časť nesmerovala adresne voči napadnutému rozsudku krajského súdu alebo preskúmaným rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ale venovala sa všeobecne vzneseným námietkam voči činnosti konkrétnych orgánov a ich vrcholných predstaviteľov (nie však správnych orgánov konajúcich v predmetnej veci), pričom súvis týchto námietok s predmetnou vecou nebol sťažovateľom kvalifikovane špecifikovaný. Z týchto dôvodov sa najvyšší správny súd danou námietkou (teda skôr úvahou) sťažovateľa nezaoberal a ústavný súd nemá dôvod nesúhlasiť s postupom a posúdením najvyššieho správneho súdu, ktorý bol v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne odôvodnený.

20. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že krajský aj najvyšší správny súd sa aj napriek už uvedenému meritórne zaoberali tými námietkami, ktoré vedeli identifikovať a ktoré podľa sťažovateľa viedli k nezákonnosti rozhodnutia žalovaného. Bez toho, aby bolo potrebné opakovať či parafrázovať

právne závery uvedené v bodoch 3 až 11 tohto uznesenia, ústavný súd dospel k záveru, že správne súdy poskytli sťažovateľovi zrozumiteľné a jasné odpovede na relevantné námietky. Zo strany správnych súdov teda nemohlo dôjsť k tvrdenému odmietnutiu spravodlivosti. Navyše správnosť týchto záverov sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ktorej text je taktiež poznačený nekonkrétnosťou a neadresnosťou, nenamieta a ani neuvádza, v čom mal byť rozhodnutiami správnych súdov porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

21. Ústavný súd dodáva, že vo všeobecnosti nie je vylúčená aktívna žalobná legitímácia sťažovateľa v správnych súdnych konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia a už vôbec nie z dôvodu politických tlakov či svojvôle ovplyvnenej predsudkami voči sťažovateľovi tak, ako to prezentuje v ústavnej sťažnosti. Je však nutné, aby v konkrétnom konaní uplatňoval také námietky, ktoré súvisia s predmetom konania a ktoré nebudú formulované bez vzťahu ku konkrétnej otázke riešenej v administratívnom konaní. To, samozrejme, platí tak v prípade správnej žaloby podanej právnickou osobou, ktorá tvrdí, že bola nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej správy ukrátená na svojich subjektívnych právach, ako aj v prípade žaloby zainteresovanej verejnosti podanej podľa § 178 ods. 3 SSP, ktorou je možné napadnúť len rozhodnutie alebo opatrenie vydané na úseku životného prostredia a splniť podmienku preukázania verejného záujmu v oblasti životného prostredia v konkrétnom prípade.

22. K námietke sťažovateľa, že v jeho prípade došlo k odmietnutiu spravodlivosti a jeho diskriminácii aj tým, že ho správne súdy nevyzvali na odstránenie väd z dôvodu nezrozumiteľnosti a značnej všeobecnosti jeho podaní podľa § 59 SSP, ústavný súd uvádza, že ani táto nie je dôvodná. Všeobecné súdy zo správnej žaloby a kasačnej sťažnosti na základe žalobných a kasačných dôvodov rozpoznali niektoré konkrétne námietky, ktorým sa vo svojich rozhodnutiach náležite venovali. Ústavný súd na tomto mieste pripomína že správny súd nemá povinnosť za žalobcu vyhľadávať konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia či opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správnym súdom, ktorým je podľa § 134 ods. 1 SSP viazaný. V prípade kasačnej sťažnosti sú nároky na formulovanie sťažnostných bodov ešte prísnejšie. Vzhľadom na povinné zastúpenie advokátom SSP nepočíta s podaním, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo s neúplnými a nezrozumiteľnými podaniami. Uvedené vyplýva z § 450 SSP, ktoré pri povinnom zastúpení advokátom bude odstraňovať len jedinú vadu podania, a to nedostatok povinného zastúpenia, aj to len v prípade, ak sťažovateľ o povinnom zastúpení nebol poučený. Toto však nebol prípad sťažovateľa, ktorý bol v správnom súdnom konaní riadne zastúpený advokátom.

23. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v prerokúvanej veci nemali krajský a najvyšší správny súd povinnosť ani dôvod vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov. Ich argumentácia týkajúca sa nezrozumiteľnosti a nekonkrétnosti podaní sťažovateľa smerovala k tým námietkam, z ktorých správne súdy aj napriek ich nedokonalosti vyvodili tvrdený nesúhlas sťažovateľa so zákonnosťou rozhodnutí orgánov verejnej správy a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých

detailov uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rozsah reakcie súdu na konkrétne námietky účastníka konania je, čo sa týka šírky odôvodnenia, vždy spätý s otázkou hľadania miery. Spravidla postačuje, ak sú vysporiadané aspoň základné námietky, prípadne možno akceptovať aj odpovede implicitné (uznesenia Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2774/09, II. ÚS 609/10). Prihliadnuc na prirodzenú racionalitu postupu súdov, ako aj správnych orgánov pri tvorbe rozhodnutí, je takýto postup vhodný najmä u veľmi obsiahlych podaní, čo je aj prípad sťažovateľa. Najvyšší správny súd poskytol sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a výstižné odôvodnenie, pričom reflektuje na ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o jeho kasačnej sťažnosti. Rozsah odôvodnenia rozsudku preto nijako nevybočil z mantinelov práva na spravodlivý proces. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery rozsudku za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Možno dodať, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani neuvádza tie otázky, ktoré neboli správnymi súdmi zodpovedané tak, aby to viedlo či už porušeniu verejného záujmu na ochrane životného prostredia, alebo jeho ústavných práv.

24. Námietky týkajúce sa porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty sú zjavne neopodstatnené. Namietané porušenie hmotných práv sťažovateľa (čl. 44 a čl. 45 ústavy, čl. 37 a čl. 41 charty a čl. 13 a 14 dohovoru) je založené výlučne na porušení ústavných práv sťažovateľa procesnej povahy. Zjavná neopodstatnenosť porušenia procesných ústavných práv sťažovateľa preto vedie k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj týchto hmotných ústavných práv. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

25. Namietané ustanovenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 a čl. 12 ods. 2 ústavy obsahujú ústavný princíp všeobecného, deklaratívneho charakteru, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie týchto ustanovení ústavy (IV. ÚS 119/07).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu